

[Otto Mørch.]

hyrevognsfører, måske efter at have endt sit normale arbejde i sit egentlige erhverv. Det kan da vist ikke være særlig betryggende, hr. justitsminister, og det nye identifikationskort hjælper jo ikke meget på dette piratforhold.

Som en forbrugervenlig ordning har socialdemokratiet rejst tanken om drikkepenge-systemets afskaffelse. Ifølge § 12, stk. 2, i regulativet må der ikke begæres drikkepenge, men det, at der ikke må begæres drikkepenge, er jo ikke ensbetydende med, at drikkepenge ikke må modtages, og alle er bekendt med, at chaufførerne aflønnes delvis over drikkepengesystemet. Vi finder, og vi har også fået tilslutning i udvalget til vore tanker, at dette almissesystem er det uværdigt at fortsætte med, det bør nu afskaffes. Chaufførernes lønandel bør være indeholdt i taxametrene pålydende. Men jeg erkender, at det nu er op til organisationerne at afklare dette forhold nærmere med drikkepengene; jeg håber, de hurtigt kommer til en løsning.

Lad mig slutte med på ny at understrege, at socialdemokratiet ikke er tilfreds med denne hyrevognslovgivning, som vi nu står over for at gennemføre, men vi mener, at vi gennem energisk udvalgsarbejde dog er nået til at gøre ministerens noget svævende lovformuleringer med mange „kan“ og med mange „bør“, som ministeren selv husker det, lidt mere håndfaste. Der er i alt fald flere steder i såvel lovtæst som i regulativtæst fjernet et „kan“, der er erstattet med et „skal“, og det har medført, at ministerens oprindelige forslag trods alt er tilført sådanne stramninger både af lovforslagsbestemmelser og regulativbestemmelser, at vi finder, der er taget et skridt, om end beskedent, i den rigtige retning. Og vi er naturligvis positive over for selv beskedne fremskridt. Vi vil ikke, som de nuværende regeringspartier gjorde det i 1955, lægge dette op til en politisk afgørelse mellem anden og tredje behandling. Fra socialdemokratiets side ønsker vi ikke at gøre denne sag politisk farvet. Vi erkender de forbedringer, om end beskedne, der er opnået, og vil derfor medvirke til deres gennemførelse, men vi ønsker som nævnt gerne en udvalgsbehandling mellem anden og tredje behandling.

Adam Møller: Allerede da vi i forrige folketingssamling behandlede de samme spørgsmål om hyrevogne, fandt jeg anledning til at sige til den socialdemokratiske ordfører, at han ikke burde se så mørkt på mulighederne for at afslutte et forlig i denne sag. Jeg fandt, at de forslag, der var fremsat fra socialdemokratisk side og fra folkesocialistisk side, ikke var mere afvigende fra de synspunkter, man havde i regeringspartierne, end at det ville være muligt at finde frem til et forlig om spørgsmålet. Det forekommer os urimeligt, hvis man ikke om disse praktiske spørgsmål, som jo må interessere forbrugerne, som må interessere erhvervet, og som naturligvis også må interessere de politiske myndigheder, skulle kunne nå frem til løsninger, som tilgodeså alle de relevante synspunkter.

Jeg vil gerne sige, at når vi trods den uvilje, der måske kunne være — vi fik jo et vist indtryk af, at i hvert fald den ærede socialdemokratiske ordfører ikke var alt for begejstret — skulle nå frem til et forlig, ja, så skulle der naturligvis gøres et godt arbejde i udvalget, og jeg synes, at der er grund til såvel at takke udvalgets formand, det ærede medlem hr. Hans Kjær, for den energi, han har vist for at nå frem til løsninger, som vi alle kunne tiltræde, som at rose justitsministeren for den måde, hvorpå ministeren har været villig til at imødekomme os med hensyn til at stille ændringsforslag, som udvalget kunne tiltræde.

Der var en mærkbar forskel på den måde, hvorpå det ærede medlem hr. Otto Mørch indledte, og så den konklusion, han kom til, idet han anbefalede, at vi stemte for dette af alle udvalgsberettigede partier anbefalede forslag. Man kan naturligvis godt vælge at fremhæve en række af de ting, som man ikke har fået gennemført, og bruge af sin taletid til det, det er naturligvis tilladt. Der har naturligvis også været ting, som mit parti hellere ville have haft på en anden måde, hvor vi syntes bedre om det forslag, som justitsministeren fremsatte i den oprindelige skikkelse, men det er nu engang forligets natur, at hvis 5 partier spændende fra regeringspartierne til socialdemokratiet og socialistisk folkeparti, skal enes om noget, ja, så er det naturligvis nødvendigt, at vi gensidigt giver afkald på nogle af de synspunkter, vi har. Det har vi gjort, og derfor